

ЗАГАЛЬНІ ПІДСУМКИ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

розніти словами на пресовій конференції. Саме тут ми не могли лише вдарити по безбожній Москві та режимовладній Церкві, але ми вчинили публічний докір Ватиканові за погнання і паркування з режимною та церковною Москвою. Преса на це відгукнулася, і цілком певно, що офіційним чинником у Ватикані це не було до впадою. Очевидно, правда очі кола.

Ми не заперечуємо, що Українські Дні мали стати і були патріархальною маніфестацією. Вони були гідною маніфестацією, а не, як де-хто стверджував, демоністичними виборками чи влучаючою демонстрацією. Ніхто з відповідальних учасників проці такою не інспірував і не бажав. Але всім шлося про те, щоб 4 тижні, зібрані доволі свого Ватика і Глави Церкви, ми це вразно сказали світові, чим він є для нас, — подобається це комусь, чи ні. Нам шлося, щоб у Римі, центрі християнства та в базиліці Римського Архієпископа і Глави Вселенської Церкви задокументувати, що ми є патріархальною Церквою. На цій соборній Божественній Літургії поминали, згідно з нашими літургійними приписами, Блаженнішого Патріярха Йосифа — священника і діяча, а впрямі і вся богословська громада відповідала молитвами Патріярхові.

Було, безумовно, боляче, коли головні патріархальні служачі в Україні зовсім не були присутніми. Зокрема перед патріаршим собором Святої Софії ми бачили, як людина тиснула сльози гіркої та не так ігнорування свого Первоієрарха головним служачим. Проте знайшлися Владиками, які і поминали, як це належить літургійно, свого Главу, та які в папських слухах розради прочан та задивились, що Блаженніший є нашим Патріярхом і він такій зацитується, навіть, якщо тут-там заіснували якісь вагання.

З нагоди зустрічі в Римі п'ятнадцяти наших Владик (деякі не могли прибути з виправданих причин недури) правдою треба було очікувати, що вони зійдуться в відбудити свій черговий Синод епископів. Про це в листах та телеграмах просили й організації, парафії чи окремі особи вже навіть в час прощі, сподіваючись за всім, що відбувається в Римі й благаяючи Владиків постійно на здобуттях позицій. 14-го липня наші Владиками зійшлися і відбули Синод епископів. Його агенди не були широкі, та звважаючи на по-

передні перипетії з папським листом, він не міг бути відповідно приготуванням. Але головне те, що Синод мав місце і в наших змаганнях до власного патріархального Устрою ми вписали ще одну главу.

У зв'язку з цим деякого з епископів викликали до Східної Конгрегації, в один сам пішов на Віа делла Кончілліоне, коли його по-відомили, щоб з'явився на Синод. Ми мусимо усвідомити собі, що маємо таких епископів, яких маємо. Одні відважно захищають наші права і стоять з народом так, як це робить Владика Ізидор Борєвський, виключивши піднесену проповідь перед собором Святої Софії про нашого Патріярха, або Владика Івана Прашко з Австралії, що також українською та італійською мовами перед тисячними мислами — учасниками концерту в папській аудієнційній залі та в присутності дванадцяти кардиналів по-новіо ствердив, що ми „маємо Патріярха“. Приємо було зауважити, що прихильне ставлення до Патріярха та Синоду зайняли також два Владика з Америки, а саме Владика Ярослав з єпархії Св. Николая та Владика Василь Лостен, єпископ-помічник філадельфійський.

Наше священство, присутнє в Римі, також заманіфестувало свою рішучість та силу. Це випливало з їх заяв, з тому їхні висловлювання на священських зборах, а головною з публікації, яка появилась саме з нагоди римських днів, священничого журналу „Нива“. Ми маємо справу з свідомим і відповідальним священством, а також із такими ж кандидатами на священників, студентами богословії.

Між священниками та мирними мирянами зарисувалася спільна лінія думки і дії, якщо не своєрідний альянс. Це відбувалося так на з'їздах обидвох частин Волевого народу — зборів Священничого Товариства Св. Андреса та на Мирянському Конгресі в Кастель-Гандольфо 15-го липня. Зокрема останній продискутував дуже важливі справи буття нашої Церкви та схвалив ряд конкретних резолюцій, які перекладає рамки тільки мирянського руху. Є ці резолюції пропозиції та побажаннями, висловленими до ієрархії. Майбутній Синод вже матиме доволі справ до обговорення, якщо тільки переладне остаточно священничу „Ниву“ та мирянські резолюції, прийняті в Римі.

Римські Дні закінчилися гідною і рішучою маніфестацією.

ДЕЩО ПРО ТИ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

данням реальних форм побожним бажанням. Тому для різновиди оптимістичної проф. Маркус може не від речі буде звернутися у вачу на деякі негативні цілі події — подаючи деякі факти.

Щодо відправи в соборі св. Петра: Було 16 Владиків, понад 120 священників при престолі, понад 3,000 прочан. Був вияв єдності нашої Церкви. Але коли це-май бути показ нашої єдності і єдностипільності та детермінації — то люди чи ми здалі іспит. Такі маніфестації повинні бути належно інформативні. Треба було зрозуміти, щоб направити людей, держали наші прочан в громадї, щоб вони не мшались і не розвивались між інтернаціональною публікою, що безумовно пливе боками Церкви. Щоб утримати програму у такій адміністративній групі, треба було теж Богослужіння скоротити. Стояти дві з половиною години людям утомленим не було легко. Тому маса постійно рухалася, що підірвало повагу Служби і унеможливило прощанам сконцентруватися. А вже стиск і розширення людей, що приступали до св. Причасття, це насправді жалюгідне. Чому священники не зійшли від алтаря і не пішли між народ, як то робилось навіть у Зарваниці і Готшеві, коли тисячі приступали до св. Причасття, — то мені просто незрозуміло.

Здавалось б, що це дрібниці. Так, це дрібниці, але коли тама подія трапляється раз на багато - багато років — то її треба відповідно заарханжувати.

Коли робимо це, щоб себе перед чужими показати, то робимо це достойно. Мені довелось пояснювати люду багатьом чужинцям, що не розуміли, що то таке твориться у базиліці св. Петра, і

мушу признатися, що я був децю збентежений. Такою у неділю в соборі св. Софії — не було усе так гаразд, як це виходило б з опису у „Свободі“. Факт, що Блаженніший не був там не лебратом, а Митрополитом. Германом не споминав Блаженнішого як патріярха, а тільки як патріярха, який мав вачу з боку деяких заборонців. Очевидно, таку реакцію треба запровадити, щоб ті люди зрозуміли, що вони тут. До Риму, допривести вибор Патріярха — значить як на візу, що мало б уважатись голосом Божого люду.

Можливо цілі промі зрозуміли би я так: Великі сподівання — мали результати. „Виправна на Рим“ — подумана як маніфестація сили — такою не вийшла. Що й бранувало — це поваги і гідності. Справи Патріярхату вона вперед не пошувала. Поглибила прірву між нами, що є за патріярхатом, а відкидаючи методи, якими деякі круги хочуть його добути, а тим, що як писала „Ля Нюїон“, були готові окупувати базиліку св. Петра, доки Папа не поступиться.

Були світла — зібрані Владиками і священниками, вірні різніч поглядів і підходів до питання патріярхату. Була маніфестація єдності. На жаль, бракувало — це раз кажемо — гідності і поваги. На мою думку, це найбільш важливий тиск, що коштувало нам 3,000,000 дол.

Дав би Бог, щоб на майбутнє ми робили це розумніше і вчилися на помилках. Микола Бараболіні

Заповідають Семінар для вчителів

Торонто (ІР КУК) — Комісія Шкільництва при Провінційній Раді КУК в перозв'язанні із СКВОР влаштував дводенний семінар для вчителів нижчих і вищих класів, курсів українознавства, диатичних садків і передшкільця. Семінар відбудеться 13 і 14 вересня, 1975 р. в Торонті, в приміщеннях школи св. Николая при вул. Веллуде.

Програма Семінара складатиметься з теоретичної і практичної частини. На викладчів запрошено кваліфікованих і досвідчених педагогів.

Зацікавиться директорів і учителів взяти участь у семінарі та прохаеться, щоб учители прибули на цей Семінар із своїми підручниками

В ГЕЛЬСІНКАХ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

що населення ЗСА та інших країн „атомлене“ беззаставними обійчаннями і порожніми фразами, яких опісля не додержується.

У своїй промові президент Форд наголосив на людські права, свободу слова, релігії, як також політичні і громадські права людинності, та зокрема підкреслював постанови Європейської Декларації щодо вільної виміни ідеями і людьми. Як відомо, постанови Європейської Декларації щодо людських і національних прав є досить загальні, бо Советський Союз і інші комуністичні держави вимагали того.

Окрему вимову має факт, що советське пресове агентство ТАСС, інформуючи про промову президента Форда, не згадало про його заяви в справі людських прав, з середньої уваги на його закликах щодо обов'язкового розроблення і миру.

Те, що Советський Союз мало уваги прикладася постановам Європейської Декларації щодо людських і національних прав, як також постановам про вільну виміну людьми і ідеями недовіжно підкреслено у промові генерального секретаря КПСС Леоніда Брежнєва, виголошеної у Гельсінках у четвер, 31-го липня. Брежнєв тоді зазначив, що Європейська Декларація має на меті заповнити, щоб завжди не старалася змішувати

та різніми допоміжними матеріалами, якими користуються в своїх цілях. Подорожні учителів повинні відповісти за забезпечення організаційний комітет. Участь в Семінарі можуть взяти всі учители Канади і Америки. Зголошення проситись надіслати до 25 серпня ц.р. на адресу:

Ukrainian Canadian Committee, Provincial Council 191 Lippincott Street, Toronto M5S 2P3

За Комісією

Проф. д-р. Едвард Буртинський Мгр Тома Горюхович Іван Боднарчук

ЧЕРЕЗ ПРИЗМУ УПЕРЕДЖЕНЬ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

зудання російської імперії, маючи на увазі добро свої багачинища та других народів. І це важке.

Отже, такі твердження і дискусії, як у вищезгаданих статтях, — це тільки вода на млин наших ворогів. Ми підтримуємо цим сил, яким належить на тому, щоб викликали недовіру до Солженіцина. Є кола, які твердять, що Солженіцин „навмисно“ переселився на Захід. Що ж, навмисно чи ні, — факт лишається фактом: Солженіцин підірвав авторитет Советського Союзу в цілм світі, розкрив правду про нього, і нам хіба це тільки вийшло. Нащо ж ми маємо підірвати його авторитет? Чи цьому причина — звичка нашого суспільства дивитись через застарілу призму на справи? Чи також наслідок певного підходу наших націоналістичних середовищ, які через невідповідно застосовують теорії Донцова, не пристосовували їх до обставин? Бо властиво запитати себе: Чи все це, що вийшло Солженіцином, не є в інтересах наших націоналістичних середовищ? Думаю, що так.

Тепер нам важливо, щоб Захід зрозумів, що таке Советський Союз. Не думаймо, що могла бути крадіжка і мудріше виголошена промова Я. А. Солженіцина вийшла недавно у Вашингтоні. Та і його дальші вислови не менше вартісні.

Дискусіями, як у вищезгаданих статтях, ми можемо пошкодити собі, але вони ніяк не підірвуть авторитету А. Солженіцина, що він його собі вже заслужив здобув у цілм світі. Солженіцин є глибоким мислителем — універсальним ідеалом, — він змінив привертнути увагу багужого світу до трагедії в тюрмі народів — Советському Союзі, зумів сказати про це гідно, на цілм світі, і в цім його величезна заслуга.

ОАД знесла санкції проти Куби

Сан Хозе, Коста Ріка. — Минулого тижня, у вівторок 29-го липня, Організація Американських Держав (ОАД) 16-ма голосами проти 3-ох

згадано, не с формальним договором і легально не зобов'язує 35-ох держав, які її підписали. Декларація, як і іншіми, зазначає, що кордоні в Європі не можуть бути змінені збройною силою, але передбачує, що ці кордоні можуть бути змінені шляхом мирних переговорів. Крім того, Декларація мстить ряд невізних постанов про людські права та вільну виміну ідеями і людьми, але коментатори твердять, що ці постанови не будуть впроваджені комуністичним блоком в житті. Таким чином — заявляють ці коментатори — Європейська Декларація являє собою концепції Заходу, а здобутки комуністичного блоку.

Щодо самої Декларації Європейської Конференції справ Безпеки і Співробітництва, то вона, як вже

проголосувала знести політичні й економічні санкції, встановлені проти Куби тією організацією країн Західної Півкулі 11 років тому. Делегати ЗСА голосували за знесенням санкцій, а проти цієї пропозиції голосували представники Чиле, Уругвай та Парагваю. Делегати Бразилії та Нікараги здержались від голосування. Рішення ОАД на конференції в Коста Ріці означає, що відтепер кожний член-державця цієї організації може відновити дипломатичні й економічні зв'язки з Гаванною, якщо цього бажає, але жадний член не с зобов'язаний це робити. Таким чином ЗСА можуть далі самостійно продовжувати свій бойкот комуністичного режиму Фідела Кастра. Ряд шістенно-американських країн ще навіть перед конференцією ОАД в Коста Ріці відновили зв'язки з Гаванною, а Мексико ніколи їх не переривало.

З невимовним жалем і сумним сповіданням, що в п'ятницю, 25 липня 1975 року, осперотався наш товариш і земляк на 65-му році життя, наш найдорожчий і невідчужуваний МУЖ, БРАТ, БУВІВО І ШВАГЕР

СВ. П.

МИХАЙЛО СОСНОВСЬКИЙ

народжений 1-го грудня 1889 року у Тернопільщині, в Західній Україні, ПЕРАСОВАС І ПАНАХІДИН за спокій душі Пошійного відбудили в похоронно-му шведській Литвині і Литвині в Ньюарк-Брінгтоні в понеділок і вівторок, 28-го і 29-го липня 1975 року у вечеріх годичних ПОХОРОНІ відбули в середу, 30-го липня 1975, перед полуднем в похоронного закладення до української католицької церкви св. Івана Хрестителя в Ньюарку, де Пресвітеріальний Владика Василь Лостен в содружстві Отців відправили Заупокойну Слугу Літургію. Пашні останки Пошійного покладено на вічний спочинок на українському православному цвинтарі св. Андреса в Бейвід Брукс, Н. Дж., в присутності Високореєвшеннішого Митрополита УЩ в ЗСА Владика Метислава.

У безпирній скорботі:

дружина ОКСАНА І ЗАВАДОВИЧВ сестра ОКСАНА з Рідного кузина ОКСАНА ГАДЬМА з Рідного швагера ІРИНА ВЕРТЕЛЬНИК з мужем МІКОЛОЮ І синами ЮРКОМ, АНДРИСІМ І РОМАНОМ та близька і дальня Родина в Україні, Канаді і Америці

Брінгтон, Н. Дж.

Дішнього болочою вісткою з членами Семіорату ТУСМ, членством ТУСМ, що в п'ятницю, 25-го липня 1975 року, о годні 8:20 вечера в Джерсі Ситі, несподівано помер на 65-му році життя

СВ. П.

Д-Р МИХАЙЛО СОСНОВСЬКИЙ

Голова Семіорату ТУСМ-у, член Президії Світового ТУСМ-у, визначний член ОУНР і член Проводу ЗСА ОУНР, співредактор „Свободи“, член Управн НТШКА, Асоціації Канадських Славистів, УКРАЇНА й багатьох інших громадсько-суспільних і професійних організацій; співредактор і бувший головний редактор „Томоу Україна“, співредактор і доповідальний член Управн Лиги Візантійських Українців в Канаді, член Екзекутивн Комітету Українців Канади, голова Інформаційного Втора ЛІВУ в Оттаві, секретар АДН в Канаді, член Пресної Галереї при Канадському Парламенті, голова Списку Українських Журналістів в Канаді, редактор і співредактор студентських і суспільно-політичних видань, журналіст і газет, автор багатьох статей і наукових праць, визначний англійський журналіст, політичний діяч і мислитель, товариський співробітник і добро Людина.

Пошійний осперотався Хрестом Обачку та близьку і дальню Родину в ЗСА, Канаді й Америці, який знесирався наші найдорожчі сповідати.

ВІЩА ПАМ'ЯТЬ ПОКІВНОМУ!

ШВАГА СЕМІОРАТУ ТУСМ-У

В другу рішучу сьєрті могого Дорогого Мужа СВ. П. Д-р Григорій Дмитрова

Замість квітів на могилі св. п. Шомєрідж: могого Досювнього Професора українського права на Ташіному Українському Університеті у Льюні Миколи Чубатого

НАУКОВО-ДОСЛІДЧЕ ТОВАРИСТВО УКРАЇНСЬКОЇ ТЕРМІНОЛОГІЇ RESEARCH SOCIETY FOR UKRAINIAN TERMINOLOGY, INC.

ПРЕДСТАВНИЦТВО В.О. УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РАДИ в ЗСА в імені всіх установ Державного Центру Української Народної Республіки (в складі і з своєю повноваженнями Української Суверенної Проти, що мела донос і тижня згорів на 77-му році життя, в суботу, 26-го липня 1975 року, в Методист Госпіталі в Брукліні, упокоївся в Богі ДИРЕКТОР ІВАН МАКАРОВИЧ КРАМАРЕНКО

В глибокому стукту повідомляємо усіх пластунів і пластунів та все Українське Громадянство, що в Воли Велітнішого, відійшов на Вічну Багру в суботу, 26-го липня 1975 року С. П. П. СЕВ. КЕР. ЗЕНОН КОРЧІНСЬКИЙ

Степані Подійного — св. п. Петрові Крамаренкові та невістці п-ні Марії, як також близькій і дальній Родні, шведською голубою сповідаття. ВІЩА ПАМ'ЯТЬ ВИДАВНОМУ ГРОМАДЯНИНОВИ! (Замість квітів, просимо складати пожертви на цілі ДН УНР на адресу: Ukr. Finance Comm. Inc., 5001 Old York Rd., Philadelphia, Pa. 19141)

